Svajonių uošvė

Parašė Rimas Kurpis
Šeštadienis, 02 Liepa 2011 11:25

„Kokio velnio taip anksti keliesi? Ar negali vėliau?“ – dažną prieš aušrą besikeliantį žveją tramdo žmonos. „Gal rytoj kur nors pavažiuokim žvejot?“ – to klausiančią žmoną, mamą, uošvę svajoja turėti ne vienas fanatikas. „Taip nebūna“ – pasakysite. Galiu drąsiai teigti, kad išimčių pasitaiko. Tokią močiutę sutikau prie Žeimenio ežero. Ieškojau nuošalesnės vietos, kad galėčiau rytdienos žūklei pašerti žuvis. Visas gražesnes ežero prieigas buvo „okupavę“ poilsiautojai. Ilgai klaidžiojęs, suradau aikštelę, kurioje žmonių nebuvo. Takeliu, vingiuojančiu paežere, traukiau ieškoti vietos, kur galima būtų užmesti dugnines meškeres. Pagaliau suradau tokį pakrantės ruožą, kur ežeras nebuvo apaugęs žolėmis ir medžiais. Deja, ir ši vieta buvo užimta. Ant sulankstomos kėdutės sėdėjo pagyvenusi moteris ir žvejojo. Pasilabinau. Paklausiau, kaip sekasi. Moteris nusišypsojo ir pakvietė pažiūrėti, ką turi sugavusi. Kibirėlio dugne gulėjo nedidelė raudikė. „Norėjau paleisti, bet kabliukas .buvo giliai įsmigęs“ – kalbėjo moteris. – Bet svarbu ne sugauta žuvis, o gamtoje praleistas laikas“ – tęsė ji. Paklausta, ar daug metų meškerioja, moteris trumpam susimąstė, o paskui pradėjo skaičiuoti.

„Kai pradėjau žvejoti, sūnus dar buvo mažas, o dabar jam – 44. Mano žvejybos stažas – 36

metai,“ -– noriai pasakojo moteris. „Sūnus nuo mažų dienų bėgo prie kūdros ir traukė nedidukus karosus. Šiek tiek ūgtelėjęs jau užsimanė keliauti į ežerus žvejoti. Ar galėjau leisti, kad vaikas vienas būtų prie vandens? Nutariau prižiūrėti, kad berniukui neatsitiktų nelaimė. Ne visuomet gali būdama prie vandens pasirinkti grybų ar uogų, tad neturėdama ką veikt, ir aš nusprendžiau pažvejoti. Nuo tada susirgau ta „liga“. Galiu kasdien važiuoti, kad tik būtų kam nuvežti. Štai vakar dukra su vyru važiavo rinkti žemuogių. Su jais patraukiau ir aš. Kadangi esu turėjusi du infarktus, daug vaikščioti, lankstytis man sunku. Aš ne uogauju, bet meškerioju. Vakar Sudotose geriau kibo. Šiandien paprašiau žento, kad atvežtu čia. Vakare paskambinsiu ir atvažiuos iš Švenčionėlių kas nors pasiimti. Norėjau pasiimti valtį, bet dukra neleido vienai išplaukti. Sveikata ne ta. Nežinia kas gali atsitikti. Su savim visuomet nešiojuosi vaistų nuo širdies.“

Paklausta apie didžiausius laimikius, ponia Stasė k noriai toliau pasakojo žvejybos nuotykius. „Didelių žuvų nesu pagavusi. Štai pernai ištraukiau 3 kilogramus svėrusį karšį. Sunkiausia buvo jį ištraukti iš vandens, bet kai tik kvėptelėjo oro, viskas ėjosi sklandžiai – plaukė net nesipriešindamas. Pritraukiau prie valties, pamačiau išsižiojusią burną ir, įkišusi pirštą į vidų, sėkmingai įvilkau žuvį į valtį. Nesenai gaudėm raudes. Gerai kibo.Sugavau ir didelių. Kai užkibo mažesnė, iš lėto pradėjau vynioti valą. Kažko pradėjo streikuoti ritė, todėl padariau pauzę, norėdama pažiūrėti, kas atsitiko. Vos tik pradėjau vynioti, kad dėjo kažkas! Pasirodo, kad raudę sugriebė lydeka. Ji šokinėjo iš vandens, kėlė didžiulį triukšmą. Šiaip ne taip prisitraukiau prie valties, iškėliau iš vandens. Tuomet žuvis vėl susimuistė, nutrūko su kabliuku ir, atsitrenkusi į valties šoną, nukrito į vandenį. Tada labai gailėjausi, kad su savim neturėjau samtelio. Štai ir šiandien nepasiėmiau. Ant užkibusių žuvelių esu ištraukusi 4 lydekas. Žvejoju ir žiemą. Tada turiu daugiau laisvo laiko. Nors ir dabar nepersidirbu. Turėjau šiltnamyje 7 daržovių lysves. Šiemet namiškiai paliko tik tris, kad nepervargčiau. Laimė kad žvejoti dar galiu, antraip nežinau kuo užsiimčiau. O dukrai atsitiko panašiai kaip man. Atvežusi prie ežero neturėdama ką veikti ir ji užmetė meškerę. Pasisekė pagauti kelias žuvis ir nuo tada , jei tik turi laiko, važiuoja žvejoti. Na, o šiemet ir mažajai anūkėlei įdaviau meškerę į rankas. Sugavo kelis ešeriukus. Žvejoti jai labai patiko. Manau turėsiu pasekėją.“ Moters pasakojimą nutraukė užkibusi žuvis, kuri supainiojo valą. Teko viską plėšti ir rišti iš naujo. Iš pinto krepšelio moteris ištraukė žirklutes, nukirpo valą. Ten pat susirado replikes, suspaudė svarelius. Užsirišusi kabliuką,senutė toliau tęsė žvejybą ir pasakojimą. „Na o žentas, nors kilęs iš Klaipėdos, ne toks aistringas žvejas, kaip dukra ar aš. Tačiau mano keptus ešeriukus labai giria. Pirmiausia iškepu žuveles. Atskirai

patroškinu svogūnus su pomidorų padažu ir juo ešerius užpilu. Tik viena marti kol kas dar mūsų namuose nėra žvejė.“

Senutės pasakojimą nutraukė automobilių burzgimas. Ir šią vietą surado poilsiautojai. Atvykę trimis mašinomis, jie jau statėsi palapines. Nutaręs, kad ir čia nerasiu ramybės, o mano pašertą vietą ryte gali užimti kiti, nutariau keliauti toliau. Prieš atsisveikindamas padariau kelias energingosios močiutės nuotraukas ir patraukiau tolyn.

Rimas Kurpis

www.zvejams.lt